

MISSATGE CAP AL FUTUR

El 16 de novembre de 1974 a la tarda, des del gran radiotelescopi d'Arecibo (Puerto Rico), l'astrònom nord-americà Frank Drake, pioner del programa SETI de recerca i contacte amb intel·ligències extraterrestres, va enviar un radiomissatge d'uns segons de duració però amb molta informació encriptada en direcció al cúmulo globular M13 a la constel·lació d'Hèrcules, que conté centenars de milers d'estrelles i està situat a uns 25.000 anys llum d'aquí. La idea és que allà pot haver-hi alguna civilització planetària escoltant quan l'emissió, viatjant a la velocitat de la llum, hi arribi. Per concentrar tot el possible l'energia, la radioemissió fou direccional, però aquí suposarem que va sortir en totes direccions.

Des de la Terra el missatge a través del buit interplanetari va arribar a Mart en un parell de minuts, a Plutó en unes 8 hores i va començar a sortir del Sistema Solar. No obstant el núvol de cometes d'Oort que rodeja el Sol en totes direccions a gran distància, no el va assolir fins el maig de 197 i va tardar unes setmanes o mesos a creuar-lo.

Continuant el seu viatge en totes direccions a la velocitat de la llum i creuant ja el buit interestel·lar, el front d'ona del missatge va arribar a l'estrella Alfa de Centaure, la nostra veïna més propera, cap el març de 1979. A Sírius, alfa del Ca Major, hi va arribar el juliol de 1983, i a Proció el juny de 1986 ... La resposta des d'Alfa de Centaure ens podria haver arribat no abans de l'estiu del 1983, la de Sírius els primers mesos de 1992 i la de Proció s'esperaria cap a finals d'aquest any 1998 o principis de 1999, considerant que el detectessin, desxifressin, descobrissin d'on havia vingut i contestessin immediatament. Actualment en la direcció de la constel·lació de la Lira el missatge estaria arribant a l'estrella Vega, on el rebran l'any 2001, i d'on una possible contesta a la Terra es retardaria com a mínim fins a l'any 2027 o 2028.

Seguint expandint-se cap a tot arreu, i debilitant-se en proporció, el missatge arribarà entre d'altres llocs coneguts i famosos de l'Univers, a l'estrella Arcturus l'any 2011, a Capella el 2019, a la gegant Aldebaran el 2042, a la parella d'estrelles Mizar i Alcor el 1062, a l'estrella variable Mira Ceti el 2224, a l'estrella Polar l'any 2274, al cúmulo d'estrelles de les Plèiades el 2384, a la supergegant Betelgeuse el 2494, al cúmulo Praesepe de Cranc l'any 2499 ... A la nebulosa d'Orió hi arribarà el 3274 i acabarà de creuar-la tot en profunditat el 3874. A un altre punt ben conegut, la nebulosa del Cranc amb el seu púlsar central, restes d'una supernova, hi serà el 8474 ... i després de molts altres llocs especials arribarà per fi al seu objectiu, el cúmulo de milers d'estrelles M13 a Hèrcules, l'any 26.974. Una possible resposta des d'aquí no arribarà a la Terra abans de l'any 52.000 més o menys.

Cada cop més dèbil i indetectable, el missatge sortirà de la nostra Galàxia la Via Làctia, i creuarà el buit intergalàctic assolint el Gran Núvol de Magallans l'any 171.974 i el Petit Núvol de Magallans l'any 206.974, la galàxia d'Andròmeda l'any 2.202.000, la galàxia M81 de l'Ossa Major l'any 8.502.000, la galàxia M51 (o "Remolí") de Canes Venatici l'any 35.002.000 ... (conservant 1974 o 2000 en aquestes xifres només com a comparació de la magnitud, no perquè sigui així d'exacte ni molt menys; a l'escala d'aquests últims casos, l'any 2000 equival a l'any 0 exacte) i seguirà indefinidament, fins a arribar a un total de 100.000 milions de galàxies, cada cop més llunyanes.

Ricard Làzaro i Medina
Agrupació Astronòmica d'Osona
(publicat a El 9 Nou el 15 de juny de 1998)